

CATHRINE DAHLSTRÖM

”Någonting händer här och nu”

TEXT HARALD BERTHELSEN FOTO PETER JONSSON

När Matchprogrammet möter Cathrine Dahlström under Hammarbys familjedag på Kanalplan är hon friskförklarad efter en lång rehabperiod. Många av de unga supportrarna på plats var inte födda när hon debuterade i Hammarbys förstaelva. Törs man kalla henne en Bajenikon?

★ – Haha, nej det tycker jag inte riktigt. Men jag har ju trivts så bra under åren, det är något alldeles speciellt. En känsla i klubben och en stämning runt planen som inte går att jämföra med något annat. Inte minst i damfotbollen, vi har ju högre publiksnitt än flera Superettan-klubbar. Det är magiskt.

Stämmer det, att du är den spelare som har varit längst i Bajen?

– Jag tror det, om man räknar sammanhängande tid. Ellen Gibson kom tidigare till A-laget, men var iväg en vända till USA. Jag har tio eller elva säsonger i följd. Jag skulle inte kunna spela någon annanstans i Sverige. Jag är 26 nu, jag har varit här hela mitt seniorfotbollsliv och jag vill vara med och ta upp Hammarby till Damallsvenskan igen.

Efter två inlägg blev det sen spel från start mot Kalmar borta. Hur kändes det?

– Ja, det var superkul att få spela hela matchen, det var lite nervöst, men det känns som att kroppen klarade det jättebra. Jag spelade vänsterback, det har jag aldrig nånsin gjort i hela mitt liv. Det var lite nytt och svårt, hur man positionerar sig och så där. Jag är mycket bättre med högerfoten än med vänstern, men sen handlar det ju om att anpassa sig. Vill Isak ha mig på den positionen spelar jag gärna där, förstås.

Kunde du gå med i anfallet på samma sätt som du brukar?

– Jag gillar ju att följa med offensivt men visst kändes det lite svårare på vänstersidan, man är van att göra vissa saker, exempelvis hur man faller med kroppen, i vilken vinkel. Brukar spela

utanför försvararen med högerfoten och nu är det vänstern. Det blev lite robotaktiga rörelser kändes det som ibland. Men ja, det gick bra. Det var mina första 90 minuter på över ett år, och på vänsterbacken, så det känns riktigt OK. Du har syntts mycket i olika Bajensammanhang i år, var det ett sätt för dig att göra reha tiden lättare?

– Ja, den största kampen man kämpar är ju att man önskar att man var med på plan. Det är också väldigt lätt att hamna i ett vakuum när man inte får spela, man har ingenstans att få ut all sin energi. Jag mådde väldigt bra av att vara med laget, att känna en tillhörighet. Det där är väldigt individuellt, alla löser det på egna sätt. Det kan vara för jobbigt att vara med laget, att hela tiden påminnas om vad man inte får göra, men för mig var det otroligt skönt att få vara med ett lag, med en gemenskap som jag behövde.

Du var också uppskattad tv-kommentator i HTV:s sändningar av dammatcherna här på Kanalplan.

– Ja, jag vet inte hur det gick till! En av mina svagheter i livet är kanske att jag har extremt svårt att säga nej till saker. Jag jobbar för att vi ska synas och höras mer, jag tycker det är jätteviktigt att vi får ta plats. Så när jag blev tillfrågad så var det bara att ställa sig där. Men det var nervöst. Och jag visste inte att jag svor så mycket! Det blev väldigt emotionellt att kommentera mitt eget lag, mina vänner, matcherna betyder lika mycket för mig som för dem. Det blev lite väl passionerat kanske, lite väl mycket svordomar. Jag kände att jag iallafall behövde bli lite mer mångfasetterad i mitt svärande!

Vad gör du annars, utanför fotbollen?

– Jag jobbar med e-handel, på ett litet klädesföretag här på söder, med digital marknadsföring och försäljning. Heltid, och det kunde jag fortsätta med även under reha tiden. Det var jag väldigt glad för, att jag ibland kunde lägga skallen någon annanstans.

– Sen har jag pluggat i fyra år till lärare, i

Inför matchen mot Assi, Kanalplan 11 augusti.

idrott och religion. Jag tog en "liten" paus innan det sista året. Också intressant och roligt, men det jobbet jag har nu är absolut något som jag kan lägga hela min passion på, när jag en dag slutar med fotbollen.

De flesta av er jobbar heltid vid sidan av fotbollen. Tror du att damfotbollen går mot heltidsproffs?

– Ja. De stora klubbarna i Europa, England, Spanien, börjar skaffa damlag, och de har ju muskler, pengar, som såklart inte så många kan slåss emot. För damfotbollens utveckling är det rätt, vill man ha en bättre produkt så måste vi spela mer fotboll, och det från det att man är liten. Och ser unga att man kan jobba med det här, ja då kommer tränarna på damsidan att bli bättre och vi får bättre fotboll. Så min förhoppning är att det sker inom en inte alltför lång tid.

– Sen tror jag det är sunt att ha ett liv utanför, nån gång kommer fotbollskarriären att ta slut och det kan bli ett extremt stort tomrum. Det får man ju känna när man blir skadad, att det är svårt att fylla med nånting.

Ser du några nackdelar med en sån utveckling?

– Det är väl i så fall för de lagen som inte hakar på. Man kommer behöva en större förening i ryggen. Med det finns pengar och resurser, och hakar man på det här tåget så kommer man kunna vara en av de främsta klubbarna.

Kan Hammarby vara det?

– Absolut. Med publiken som redan nu är en

stor del av att många vill komma hit. Hammarby rustar upp, vi syns mer och mer och de tror på det här. Det är nånting som händer här, just nu. Folk märker det, och klubben är smart nog att satsa. Och då tror jag att man har stor möjlighet att bli ett topplag, på ganska få år faktiskt, både i Sverige och i Europa.

– Jag tror att det handlar mycket om marknadsföring faktiskt, jag tycker Hammarby är ett bra exempel på det. Med rätt förutsättningar, med bra matcharrangemang, med bra fotboll som är rolig att titta på och en stämning som är härlig att ta del av. Det finns inget som säger att det stannar där, vi är bara i början av nånting.

– Och att vi säljer spelare, det är ju något som har varit väldigt ovanligt på damsidan. Då kommer det också finnas ett ekonomiskt intresse av att få upp egna talanger. Det kommer börja närma sig lite hur det ser ut på herrsidan, även om inte i deras extrema mått.

Till sist, vad vill du säga till matchprogrammets läsare?

– Att alla som inte har varit här nere på Kanalplan verkligen ska ta sig hit! Det finns en genuin känsla, lite av gamla Söderstadion, över Kanalplan. Det är lummigt, man kan sitta i slänten eller stå i klacken, det finns en härlig energi här som jag tror att många skulle bli positivt överraskade av.

– Och vi behöver allt stöd vi kan få, för det är en sjukt jämn tabell, och det är nu det gäller i slutstriden! ■